

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτων αριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνηκόσια καὶ ἑξή
καὶ ὅλα χάπια Μπαρμπαλέξη.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καλ' στὸ χέρι.

Ἐδδόμη τοῦ Γεννάριου,
πάν οἱ καλικάντζαροι.

Ποῦντος ἑνηκόσια δὲν εἰκοσιτρία,
καὶ μεγάλου μπάλου νέα φασαρία.

Τῶν Ἀνακτόρων ὁ χορὸς
καὶ ὁ Φασουλῆς ὁ λεγερός.

Π.—Καὶ σὺ λοιπὸν μέσ' στὸ χορὸ :

Φ.—Κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο...

ὅς πάη τὸ παληάμπελο καὶ δρόλ' ἔπαρθε το.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί σοῦ ληθεῖ στὸ κεφάλι

καὶ βγήκες μὲ τὸ φράγκο σου στὰ τρυφερότατα πάλι :

Δὲν συλλογίζεσαι παπποῦς πῶς εἶσαι, κακομοίρη,

μόνο Παλάτι λαχταρῆς καὶ μπάλου πανηγύρι :

Σὲ βλέπω μέσα' στὸ χορὸ καὶ κάνω τὸ σταυρό μου.

Φ.—Φθάνω μὲ τὸ κορίτσι μου, φθάνω μὲ τὸν γαμπρό μου,

καὶ ὁ Πεσμαζόγλου, Περικλῆ, μ' ἐπέτρεψε' στὴ σκάλα

καὶ ἐμπήκαμε καὶ οἱ δρὸ μαζί' στὸν Παλατοῦ τὴ σάλα,

καὶ πάντες ἀνεβόησαν διὰ φωνῶν εὐήχων :

καὶ τῶν λιγῶν ὁ μετρητὴς καὶ ὁ μετρητὴς τῶν στίχων.

Δὲν ξέρεις πῶς μοῦ φάνηκε μετὰ τοσαῦτα χρόνια

νὰ μὴ καὶ πάλι' στοῦ χοροῦ τὰ λαμπερὰ σαλόνια,

καὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου τὸ κλάκ ὀλίγον δεῖν νὰ πέση

καὶ πρώτους' μπρὸς μου' κῦτταξα τὸν Θῶν καὶ τὸν Δεμπέση,

καὶ ἐκόντεψα καὶ τὴν οὐρὰ μιᾶς ντάμας νὰ πατήσω,

καὶ ὁ Χατζανέστης' φώναζε : τραβᾶτε παραπίσω.

Σ' ἐπαναβλέπω, προσφιλὴς τῶν Ἀνακτόρων στέγη,

καὶ ἡ θέα σου μὲ φλέγει.

Μ' ἐνθουσιάζει τῆς Αἰλῆς καὶ τῶν τρανῶν ὁ τρόπος...

ἔλα καιρὸ νὰ τὸν ἰδῶ καὶ τὸν Μεγαλειότατον,

καὶ ἂν καὶ τὸν' κούρασε πολὺ τῶν ταξειδιῶν ὁ κόπος,

ἐν τούτοις ὅμως, Περικλῆ, τὸν εἶδα ραδινότατον.

Ῥαία καὶ ἡ Βασίλισσα, καὶ οἱ Πρίγκηπες μας ὅλοι

γεροὶ καὶ ἀκτινοβόλοι.

Αὐτὸς λαμπρὸς Αὐγερινὸς καὶ αὐτὸς Ἀποσπερίτης,

εἶδα καὶ τὸν Γεώργιον, τὸν Ἀρμωστήν τῆς Κρήτης.

"Ἄν καὶ δεῖνὰ τὸν ἐπληξάν πολλά τε καὶ μεγάλα
καρδαμωμένος σὰν καὶ πρὶν ἐπρόβαλε' στὴ σάλα,
καὶ τὸν καιρὸ' θυμήθηκα τὸν εὐτυχῆ, βρὲ βῶδι,
ποῦ μπλεξε τὸ ποδάρι μου μὲ τὸ δικό του πόδι.

Καὶ τὸν Ἀνδρέα, Περικλῆ, τὸν Πρίγκηπα κιαλάρια...

καὶ τοῦτον τὸν ὠφέλησε' λίγος καιρὸς' στὴ Λάρισα,

καὶ ἐγύρισε' εὐρωσσότερος μαζί με τὴν Ἀλίκη,

διὸ καὶ' στοὺς Λαρισσινοὺς ἐγκώμιον προσήκει.

Σ' ἐπαναβλέπω, προσφιλὴς τῶν Ἀνακτόρων στέγη,

καὶ ἡ θέα σου μὲ φλέγει.

Ἐδῶ μεγάλη μὲ τραβᾶ τοῦ γένους ἱστορία,

δὲν μετεβλήθη τίποτα, τὰ πάντα τακτικά,

μόνο καρέκλαις μερικαῖς μὲ τὴν πολυκαιρία

κειμήλια κατήντησαν ἀρχαιολογικά.

Βάστα με, βρὲ Περικλέτο,
μὴ γλιστρήσω' στὸ παγκέτο.

Ἰερὰ καὶ τὴν ψυχὴν μου καὶ τὸν νοῦν συνέχει φρόνη...

Περικλῆ μου, κράτησέ με,

καὶ' στὸν μπάλ' ὠδήγησέ με,

ὅπως ἄλλοτε τὸν Δάντη τὸν ὠδήγη' ἡ Βεατρίκη.

Περικλέτο μὲ τὸ μοῦσι,
ποῦ πιστὸς σ' ἀκολουθῶ,
μέσ' στοῦ κόσμου τὸ λεφοῦσι
μὴ μ' ἀφήσης νὰ χαθῶ,
καὶ οἱ μαριόλοι καὶ ἡ τσακίστραίς
μοῦ πατήσουν τῆς χιονίστραίς.

Π.—Ἐμπρὸς λοιπὸν, κομψότατε καὶ τόσον λιγερέ,

στοῦ μπάλου τὰ καρέ.

Γιὰ κῦτταξε τριγύρω σου τί κόσμος χορευτῆς...

νὰ σοβαρὸς καὶ ὁ Τσερμπατοῦφ, ὁ Ρῶσος Πρεσβευτῆς,

δ Μπούριαν, ἢ Πονταλές, κ' ὁ Δούρος δ σπεισιόρης,
μελαχροινὸς μουστακαλῆς, νομίζω πῶς τὸν ξέρεις.

Φ. — Ἀμὲν ἐκεῖνος ;

Π. — Ὁ Μανούσης, ὁ Γεωργάκης δηλαδή,
Πρόξενος Δανιμαρκίας καὶ νεόνυμφο παιδί.

Φ. — Δὲν μοῦ λές ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὁ σπαθῆτος χορευτής;

Π. — Ὁ πρωτόβγαλτος Κηρύκος, μοῖραρχος καὶ βουλευτής.

Φ. — Ἀμὲν αὐταῖς μὲ τοῦλι μπλέ, ποῦ θαρρεῖς πῶς στάζουν μέλι;

Π. — Τῆς Χατζηλαζάρου λές, τὴν Εὐρήνη καὶ τὴν Ἑλλη,
ἦλθαν ἐκ Θεσσαλονίκης...

Φ. — Ἀμὲν αὐτὴ ποῦ στέκει μπρός σου;

Π. — Λέγεται Μαυροκορδάτου κ' εἶναι λένε κόρη Ρώσσου,
ποῦ πολέμησε νομίζω σ' τῆς Τσουσίμα τὰ στενά...

Φ. — Ἀμὲν τούτη, Περικλέτο, ποῦ περιχαρὴς περνᾷ;

Π. — Ἡ κυρία τοῦ Μητσάκη, τοῦ γιαιοῦ σ' τὸ Ναυτικό !..

Φ. — Τί χορὸς καὶ τί μπουκέτο, γυναικεῖο κ' ἀνδρικό.

Π. — Τὴν κυρίαν Ζερβουλᾶκου δὲν τὴν κῦτταξες ἀκόμα ;

Φ. — Τί λαμπρὸ τὸ φόρεμά της !.. ἔχει παπαρούνας χρῶμα.

Π. — Τὴν Ἀλμείδα τὴν Σόφη κῦτταξες μὲ τὰ λευκά.

Φ. — Βλέπω τὴν Θεοφιλάτου μὲ τὰ μάτια καὶ γλυκὰ.

Π. — Κῦτταξες καὶ τὴν Κοτσάνη, τὴν ἀνεψιᾶ τοῦ Ναύτη,
ποῦ τὸν θεῖο της γυρεύει μὲς σ' τὸν κόσμο, μυιγοχάφτη.

Κῦτταξες καὶ δαὸ κουφέτα
κ' ἕνα Συριανὸ λουκούμι,
καὶ τὴν Λεῖα καὶ τὴν Ἑτα
τοῦ Δημήτρη τοῦ Δραγούμη.

Κῦτταξες καὶ τὴν Λιλῆ
τοῦ Χατζίσκου, Φασουλῆ,
χαριτόβρυτη κοπέλα,
μὲ δαὸ μάτια ποῦναι τρέλλα.

Καὶ τὴν Πασπάτη κῦτταξες, ὡς λινὴ μὲν κρῖνε...
πρόφην ἀνθυποπλοίαρχος ὁ κύριός της εἶναι,
καὶ τώρα, Φασουλῆ,
ἔρεδρος ἐν στολῇ.

Καὶ τῆς Εὐκλείδου κῦτταξες... λευκὸ φοροῦν φουστάνι...

Φ. — Πολλὴ μ' ἀρεσεί κ' ἡ μικρὴ, πρωτόβγαλτο φυντάνι.

Τὴν φάτσα τώρα κῦτταξες κάποιον τρανοῦ Συμβούλου.

Π. — Ἐγὼ κῦττω τοῦ Στεφανῆ τοῦ Παπαρηγοπούλου,

δοπλοίαρχον μὲς γνωστοῦ, τὴν λιγερό κυρία...

Φ. — Φαντάσον νᾶσαι ντεκολιτὲ μέσα σ' αὐτὰ τὰ κρύα.

Π. — Πήδα' σ' τοὺς μπάλους μ' ἐμὲ ξανά
καὶ πόδα κίνει σὺν Ἀθηνᾶ,
καὶ βλέπ' ἐκεῖνη, καὶ βλέπε τούτη,
καὶ ἔξχα πόνους, παληοσιφούτη.

Νὰ κ' ὁ Κορφιᾶτης, ὅλος δροσιά,
χαριτωμένη χορμωστασιά.
Νέα στρατεύματα κ' αὐτὸς γυρεύει,
μὲ τὴν Βασίλισσα τώρα χορεύει.

Καὶ τοῦτο δείχνει πῶς ἀρμονία
θὰ βασιλεύει καὶ συμφωνία
τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Κορώνας
τώρα καὶ πάντοτε καὶ σ' τοὺς αἰῶνας.

Φ. — Ναι, ναι, τὸν βλέπω σὲ μύρων σφαῖρα...
φορεῖ λουστρίνια καὶ φράκο, βλάκα,
κ' ἔγὼ θαρροῦσα πῶς ἐδὼ πέρα
θὰ λθῇ μὲ μπόταις καὶ σακαράκα.

Κ' ὁ διπλωμάτης ὁ Σκουζὲς φράκο κ' αὐτὸς φορεῖ...

Π. — Τὸν εἶδες τὸν Σιμόπουλο ;

Φ. — Μοῦ λέν πῶς οἰκουρεῖ.

Μόνον τὸν Βοκοτόπουλο θαρροῦ πῶς εἶδα κάπου.

Π. — Κῦτταξες μὲ τί κόμματος !...

Φ. — Βρὲ Περικλέτο, ντράπου.

Π. — Τὴν Εὐγενείδου κῦτταξες, πολυφέρων κοπέλα,

κ' ἀπὸ τὴν Πόλιν ἔρχεται καὶ σ' τὴν κορφή κανέλα.

Νὰ κ' ἡ Τρικούπη μὲ μπαντιῶ, κυρία καθὼς πρέπει.

Φ. — Ἡ Πονταλές, βρὲ Περικλῆ, νομίζω πῶς μὲ βλέπει.

Π. — Θὰ κάνω μὲ προσφώνησι σὲ ντόπιας καὶ σὲ ξένους,

καὶ σ' ὅλους τῆς ἀνύπαντραις κ' ὅλους τῆς παντρεμῆναις.

Διαβῆτε, τριαντάφυλλα τοῦ Βασιλείου κήπου,

γαλανομάτα στρουμπούλη τοῦ Πάλλη τοῦ Φιλίππου,

καὶ σὺ Σοφία διάβαινε τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη,

φορεῖ φουστάνι θαλασσὶ μὲ βούλαις, κακομοῖρη,

κ' ἔχασε τὴν καρφίτσα της κ' ὁ μπάλος ἐσταμάτησε,

καὶ φαίνεται μὲς σ' τὸ χορὸ πῶς κάποιος θὰ τὴν πάρει.

Καὶ σὺ, κυρία Βλάχα, τοῦ Νομικοῦ βλαστάρι,
μὲ τὰ γαλιὰ σου διάβαινε καὶ κῦττα μὲς χάρι.
Τοῦ Σακοπούλου τῆς ὡραίας ἔμπρός μου συναντῶ,
τὴν Νιόλα Μάτσα, Φασουλῆ, μὲ φόρεμα βερντό,
καὶ τοῦ Κοκκίδη τὴν κυρία, ποῦναι γενεὰ Γαλιῆ,
κ' ἦλθε μὲ φόρεμα βερντό κ' ἐκεῖνη σ' τὸ Παλάτι.

Καὶ τὸ κορίτσι χαίρει τοῦ στρατηγοῦ Κοκκίδη,
κ' ἐκεῖνο τὸ πρωτόβγαλτο κῦττω τοῦ Δαμπαρδῆ,
τῆς δαὸ τῆς κόραις τῆς λαμπραῖς τοῦ Μιλιᾶδη Πάλλη,
τὴν μὲ τὰ πορὰ, Φασουλῆ, καὶ μὲ τὰ ροῦ τὴν ἄλλη,
τὴν δεσποινίδα Γεωργιανῆ, τοῦ Παντελῆ τόντου,
τὴν Σκένδερ τὴν κατάλευκη, μὰ καὶ τὴν Χατζανέστη.

Φ. — Περίδρομος, ζωνιόβολο, καὶ κάνει τόση ζέση.

Π. — Ἐμαθα πῶς ἔσδεύονται τοῦ Στόλου τὰ λαγεία,

κ' ὁ Βασιλῆς, βρὲ μπουνταλά,

χορεύει μὲ τὴν Δαμαλά,

καὶ λένε γὰρ τῆς ἐκλογαῖς καὶ γὰρ τὴν Δημαρχία.

Φ. — Γὰρ κῦττα γύρω Ναυτικούς... μᾶϊνα κάθε φίλονο,
κ' ὁ Βασιλῆς, σαχλομπλαζέ,
χορεύει καὶ μὲ τὴν Σκουζέ,
κ' ὁ κύρ' Ἀλέκος φαίνεται μ' αἰετὶ γὰρ τὸ Μαρόκο.

Π. — Τὴν Ἐμπερίκου κῦτταξες, τὴν δεσποινίδα Κάτη,
ποῦ τὰ μαλλιά της ἀσπρίσαν προώρως, βρὲ σακάτη.
Τοῦ Ζερβουλᾶκη τὴν Νυντῆ, τὴν ἀδελφὴν τῆς ἀνω,
φορεῖ νταντέλαις ἀλυσόν, ποῦ σὰν τῆς δῶ τὰ χάνω,
καὶ μόνον γυριστοὺς χοροὺς ὁ κύριός της ξέρει...

Φ. — Αὐτὸ τὸ νέο, Περικλῆ, πολλὴ μ' ἐνδιαφέρει.

Π. — Νὰ καὶ τοῦ Σλήμαν ἢ Ναντίν, μὲ τὰ πορὰ παγετῆ...

πῶς τὴν θαρρεῖς ἀκίνητος ; τί λές γὰρ αὐτὴν, κοπέ ;

Φ. — Νὰ κ' ἕνας ἀπ' τὴν Αἴγυπτο... πῶς πάνε τὰ μπαμπά ;

Π. — Κ' ἡ Τάνη Δάμπρου μὲ λευκά, καὶ μία μὲ μουστάκι.

Νὰ κ' ἡ Παπαγεωργίου, μία κόρη Ταναγραῖα,
καὶ πλησίον ὁ Τανάγρας, φίλος ἀπὸ τὴν παρῆα,
κ' ὁ Σθενέλας Ἀμπάτης, ποῦ χεῖ' σ' τοὺς χοροὺς πρωτεῖα,
ἀποστράτηγος ἐν πρώτοις, μένων ἐν ἀποστρατεῖα.

Νάτος κ' ὁ Κοσμάς ὁ Ζώτος,

ναύαρχος τοῦ Στόλου πρώτος,

μπαίνει ντοῦρος κ' εὐσταλῆς

μ' ὅλους τοὺς ἐπιτελεῖς,

καὶ σ' αὐτοὺς ὁ Ντεληγιώργης μὲ μουστάκι ξουρισμένο...

— Κῦτταξες καὶ τὴν Κεϊσέα, τί κορίτσι ζηλεμένο.

— Βλέπω τὴν Ἀντωνοπούλου, δηλαδή τὴν δεσποινίδα,

ποῦναι μὲ καμαροφύδα,

καὶ τὴν Ἀντωνοπούλου, τὴν κυρία τοῦ Σταμάτη,

ποῦναι μὲ ἀπὸ τὴν Σμύρνη κ' ἄνδρα πῆρε διπλωμάτη.

— Ἀμὲν ἡ Σκαναβῆ ; τὴν ξέρεις ; εἶναι μὲς ἀπ' τὴν Ρωσσία,

καὶ σ' τὸ Κάιρο θὰ πάη κ' ἔχει καὶ περιουσία.

— Ἀμὲν τοῦ Παύλου τοῦ Σκουζέ τὴν μελαχροινὴ τὴν κόρη ;

μὲν ἡ ξανθὴ δὲν ἦλθε...

— Περικλέτο μου, προχώρει.

— ἔρχεται κ' ἡ Νένη Ἀνδρεῆς, τῆς Ἀλίκης ἡ κυρία,

καὶ ὁ κύριος Ἀδάχνης κ' ἡ τὸν Ἀδελφὸν χορεία.

— Νὰ κ' ἡ κόρη Κανακάρη μὲ τὰ φασαμέν' σ' τὸ χέρι.

— Νὰ κ' ἡ Βούρναϊς ἡ δύο, Καίτη δηλαδή καὶ Μαίρη.

— Νὰ μὲ φόρεμα μωτάν κ' ἡ κυρία Θεοχάρη,

κ' ἡ Καρμποῦν' ἡ δεσποινίς, ποῦ τῆς πρέπει τὸ καμάρι.

— Γὰρ κῦτταξες χορευτρίαις, γὰρ κῦττα Μανταφύριαις.

— Τὴν Γάννη Δάμπρου κῦτταξες τρεῖς παντρεμῆναις κόραις,

τὴν Βερμπούλου δηλαδή καὶ τὴν Νικολαΐδη,

καὶ τὴν Σπηλιωτάκηνα καλὰ ἔχεις, κασοῖδη.

— Ποῦναι ἀπ' ὅλους θὰ δύνει τοῦ Πάριδος τὸ μῆλο ;

— Ποῦναι δὲν βάζω σκίνδαλα σ' τὸν κυριῶν τὸ φύλο.

— Τῆς Παγκητέρας κῦτταξες τῆς Ἀριστάρχη πέρα...

καὶ ποῦναι δαὸ ψυχαῖς, μάννα καὶ θυγατέρα.

— Μάννα μὲ κατὰμυρα πολυτελεῖς ντυμένη,

κ' ἡ κόρη μὲ φουστάνι μπλέ κισσοστεφανωμένη.

— Ἐλθε ἀθήνη μὲ τὰ ροῦ καὶ τὴν Καρακατσάνη ;

— Ἀμὲν εἶδες καὶ τὴν Ἀζελὸν μὲ πρώτης μπλέ φουστάνι ;

— Τὴν Χαριλάου, τὴν γνωστὴ δὲν εἶδα φλογερέ.

— Τὴν δα... μὲς σ' τοῦ Βασιλῆα χορεύει τὸ καρέ.

— Νὰ κ' ἡ Τσιτζίνα, μενεξές, μπαξές καὶ περιβόλι...

— Ποῦναι μόνον λέγε τὴν... εἶτοι τὴν ξέρουν ὅλοι.

— Νὰ κ' ὁ Μελᾶς κ' ὁ Μεταξᾶς μὲ κόρδωμα καὶ πόζα.

— Χορεύει μ' ἕνα Πρίγκιπα τοῦ Καλαμάρ' ἡ Ρόζα.

— Κῦτταξες τὸν Διάδοχον τοῦ Θρόνου, φαμπαρόνο.

— Ἐν ξέρεις πῶς τὸν ἐκτιμῶ καὶ πῶς τὸν καμαρόνω.

— Ἀμὲν ἡ Σοφία, Φασουλῆ, τοῦ Χοεντζόλλερν γένος ;

— Γὰρ τούτη πᾶ μὲ ἔρωτᾷς... εἶμαι γοητευμένος.

— Γὰρ καθεμὴ Πριγκίπισσα κ' ἔγὼ τὸν νοῦ μου χάνω,

καὶ σ' τὸν παγγὰ νὰ μοῦ πῇ νὰ πέσω θὰ τὸ κάνω.

— Βλέπεις καὶ τὸν Γενήσαρλη ;

— Τὸν βλέπω, μπουνταλά...

— Ποῦναι τὴν πρωτόβγαλτη, μὲ τὴν Κορομηλά,

καὶ τὸ πορὸ τῆς τὸ φόρεμα τῆς τὸ καναν κορούλα.

— Κ' ἡ Σημυριώτη φαίνεται σὰν ἀνθισμένους κνίρους.

— Ποῦ στίβει τὸ μουστάκι του κ' ὁ Γεωργὸς ὁ Μαρίνος.

— Γὰρ κῦτταξες καὶ μὲ σερμνὴ, μὲ χαμηλοβλεπούσα.

— Ποῦς φλογεραῖ, Περικλῆ, κ' ὁ Σέρμπος μὲ τὴν Ρωσσία.

Π. — Νὰ κ' ἄλλος Σέρμπος ὁ Γιαννῆς,
ὁ προσφιλεὲς ὁμορφονεὸς.

Φ. — Ἐρχονται καὶ τὰ Πάτρια κ' ὁ Γιάννης ὁ Δαμβέργης,
ὁ φοβερός κατακτητὴς ἐν λόγοις τε κ' ἐν ἔργοις.

Π. — Κ' ὁ Γεωργῆς Νάζος γελαστός φέρνει μὲ τόσο σὶκ
τὴν πάλμ' Ἀκαντεμίκ.

Φ. — Ἰδὼν κ' ὁ Κρίτσας, Περικλῆ, κ' ὁ ναυτικός ὁ Δόσιος,
ἡ γλῶσσα, ὁραῖος, ὅσιος.

Π. — Ἐδὼ πλησίον φαίνεται κ' ὁ τῆς Ἑστίας Κύρης.

Φ. — Νὰ κ' ὁ Μπεράτης, σύγγαμβρος, δεινὸς παραβοκύρης,
καὶ λιμενάρχος Πειραιῶς μὲ τὴ γλυκερὰ κυρία του,

κ' ὁ Ἀγγελὸς ὁ Σταυροπούλου μὲ τὴν Ἑλευθερία του,
ποῦ χασε τὸ βραχιόλι της μὲς σ' τοῦ χοροῦ τὴ μέθη,

πλὴν εὐτυχῶς εὐρέθη.

Π. — Βλέπω κ' ἀνήλικοι πολλοὶ πῶς ἦλθαν σὺν τοῖς ἄλλοις,
κ' ὁ Τέλης ὁ Πετσάλης.

Φ. — Νὰ καὶ πολλὰς, βρὲ Περικλῆ, καινουρομυπολισμέναις...
φοβήθηκαν τὴν εὐλογιὰ καὶ τούταις ἡ καὶ μὲναις,
κ' ἦλθανε τὰ χορεύουνε μὲ πληγωμένα μπράτσα.

Π. — Νὰ κ' ἡ Γεσιῖνα μὲ λευκὰ καὶ μία σὰν μωνογάτσα.

Φ. — Στέκει κ' ἡ κόρη Ντ' Ὁρμεσσὸν ὡς εἶδος κυπαρίσσι.

Π. — Καὶ τώρα μόλις ἐφθάσε μὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Φ. — Ὡχ ! ὦχ ! κ' ἡ Δούγλας, Περικλῆ... ψυχὴ μου ! τί
κομμάτι !...

Π. — Ἐγγλέζα φαίνεται εὐγενής, ἔχει καὶ διπλωμάτη.

Φ. — Τῆς Μαζαράκη κῦτταξες, τῆς πέντε δηλαδή...

Π. — Πρωτόβγαλ' ἡ μικρότερη, πουλάκι σ' τὸ κλαδί.

Φ. — Ξέρεις τί συλλογίζομαι ;... τὰ κορίττα τὰ παρίστρια.

Π. — Φασκέλωσέ τα, Φασουλῆ, καὶ δὲς τὴν Καποδίστρια,
τὴν Σακορδάτου τοῦ γιαιοῦ, τὴν κόρη τοῦ Τσανάλη,

τὴν κόρη τοῦ Μελισσηνοῦ, ποῦ χεῖ παρὰ καὶ κάλλη,
καὶ τὴν Χαρισιάδου μὲ μύρων εὐωδίας...

ὁ κύριός της ἔμπορος μὲς ἀπὸ τὰς Ἰνδίας.

Φ. — Περνᾷ κ' ἡ Βαρεαδάκηνα, τὸ γένος Κριεζῆ,
καὶ θέλουν' σ' τὴν Βασίλισσα νὰ πᾶν πολλὰς μαζί

νὰ κάνον παρουσιάσι καὶ νὰ χορεύουν ὕστερα
καὶ νὰ πετοῦν ἔδω κ' ἐκεῖ σὰν ἀγριοπερίστερα.

Π. — Τὴν Σαπουντζᾶκη χαίρει τοῦ κυρίου τῆς τιμῆς...
πᾶ μὲ σ' τὴν παρουσιάσι ν' ἀποῦσωμ κ' ἐμεῖς.

Φ. — Κῦττάω καὶ τὴν κόρη μου μέσα σ' τὴν Μανταφύριαις...
κ' αὐτὴν γὰρ παρουσιάσι προσμένει τόσας ὥρας

μὲ τὴν Πλατσόνα τὴν κομῆτ' τὴν νεόπαντρη κυρία,
καὶ γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλη φασαρία.

— Ἐφύεται ἔρχεται κ' αὐτὴ σ' τὸν μπάλο, θεοπάλαβε,
μὰ μὲ τὴν παρουσιάσι χορὸ δὲν ἐκατάλαβε.

Π. — Κ' ὁ Κρολίδης ἔρχεται γεμάτος μὲ σοφία.

Φ. — Νὰ κ' ἡ Ζλατάνου, ποῦ μοχθεῖ γὰρ τὴν σφατισσῶνα,
βλέπω καὶ τὴν Ἑλένη της, τὴν ἀκριβή της κόρη,

καὶ μοναχὰ τὸν ἄνδρα της δὲν βλέπω τὸν Γοητῶνα.

Π. — Νὰ κ' ὁ γαμπρός σου Μωσχάκης βλέμ' ἀκονιζῶν λαθρον,
κ' ὁ Βλάχος δείχνει, Φασουλῆ, σὺν μεγαλοσταύρῳ,

μὰ καὶ τῆς δαὸ τῆς κόραις του, τὴν Κοῦλα, τὴν Βιβίκα,
τὴν ἀσπρη, τὴν μελαχροινὴ, ποῦ χον τοῦ κἀντιου γλύκα.

Φ. — Κῦτταξες τὴν Πούλια Σκλάβου...

Π. — Βάλθηκαν νὰ μὲ τρελλάνης.

Φ. — Ἦλθανε καὶ θεολόγοι κ' ὁ Μεσολαῶς ὁ Γιάννης.

Π. — Βλέπω καὶ δαὸ τρεῖς μαγάραις καὶ τὸν Οὔγγρο τὸν

ποῦ τὸν εἶχα δὴ καὶ πέρσιν μ' ἐν ἄλλοιότι κοίταζο.
 Φ.— Γὰρ καμάρωσε τὴν Ἄννα τοῦ Παπαδαμαντοπούλου,
 κύτταξε, βρὲ Περικλέτο, τὴν κυρίαν Ρηγοπούλου,
 θαύμασε τὴν δεσποινίδα, ποῦ τὴν λὲν Σταματοπούλου,
 ὅδες τῆς δρὸ τῆς ἀδελφάδες, τὴν καλή μου Δρακοπούλου,
 μὰ καὶ τὴν γειτόνισσά μου τὴν Παπαζαφειροπούλου.

Ἐπὶ δ' ἀπὸ τὸ σπῆτι της καρέκλαις μερικαῖς
 τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς ὡς εἶδος δανεικαῖς.
 Βλέπω καὶ τὸν Δρακόπουλο, τοῦτέστι τὸν Ἡλία,
 ποῦ τράβηξε μαρτύριο μ' αὐτὰ τὰ μεταλλεῖα.

Π.— Κι' ὁ Παπαζαφειρόπουλος, δεινὸς ἐν τοῖς σπαθάτοις.

Φ.— Μὰ νὰ καὶ οἱ δρὸ Πλατισούκηδες, ὁ Πάνος κι' ὁ Σταμάτης,
 ἐξ ὧν ὁ δευτέρως ποῦ λὲς, ἐνῶ χοροὺς μαγείρενε,
 ἔχασε τὸν μανδύα του καὶ τώρα τρέχα γύρευε.

Π.— Ἰδὸν καὶ καὶ μούτσουνα νωθρὰ καὶ χασομέρικα,
 καὶ μία ταβανόσκουπα μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀμέρικα.

Φ.— Κι' ἄλλαις κόραις καὶ κυρίαις βλέπε, πρόσωπο γελοῖο...
 κύτταξε τὴν Περικλῆ, ποῦ νὰ τόσο μεγαλεῖο,
 βλέπε τὴν κυρίαν Δέσπον, δηλαδὴ τὴν Πηνελόπη,
 ποῦ νὰ νειόπαντρη κυρία κι' ὥσως πάει στὴν Εὐρώπη.

Π.— Καμαρώνω τὴν Βουζάκη, ποῦ τὴν λὲν Ἀδριανή,
 βλέπω καὶ τὴν Ζαχαρία, ποῦ τὴν λὲν Κασσιανή,
 τοῦ Καλογερῆ τὴν κόρη, μὰ πλανίστρα ξακουσμένη,
 καὶ τὴν στρουμπούλη τὴν Στρούμπου τὴν κοκκινοφορεμένη.

Φ.— Τῆς Δαγκλῆ κυττάζω τώρα, κι' ὅλο φούλια κι' ὅλο κρῖνα,
 τὴν Σπορίδου, τὴν Δεβίδου, τὴν Σεργιέρη τὴν Πιπίνα.

Π.— Τὴν Βαφειάδη κύτταξε καὶ τὴν Καραμανλίκη.

Φ.— Ἐλύσσαξες, βρὲ Περικλῆ, ποῦ νὰ σὲ φῶν οἱ λύκοι.

Π.— Ἐφέτος παραλύσσαξα... βλέπε σπαλέταις στίβα,
 τὴν Σπύρου Λάμπρου μὲ λευκὰ, τὴν Νοταρᾶ, τὴν Γρίβα,
 τὴν Μπαλιατῆ, τὴν Μπούμπουλη, ποῦ ξέρον τὸ Παλάτι,
 τὴν Καναβοῦ, τὴν Κομανοῦ, τὴν Τζίφου, τὴν Γαλάτη.
 Κυττάζω καὶ τὴν Νομικοῦ καὶ τὴν Γαρουφαλῆ,
 κι' ἐκείνη τὴν προσφώνησι ξεχνῶ τοῦ Βασιληᾶ.

Φ.— Κι' ἡ Τριανταφυλλάκη μετὰ μελαγχολίας
 ἀναπολεῖ τὴν ἐποχὴν Ὑπουργικῆς εὐκλείας.

Π.— Στοῦ Καραπάνου πρόσεξε τοῦ Πύρου τὴν κυρία,
 βλέπε κι' ἐκείνην, Φασουλῆ, τοῦ Σιράτου τὴν Μαρία.

Φ.— Ἀμὴ τὴν Μερκάτη τὴν Ραχὴλ θαρρῶ πῶς τὴν ἔχασαμε.

Π.— Ἐφέτος τὸν λογαριασμὸ θαρρῶ πῶς τὸν ἔχασαμε.

Φ.— Νὰ καὶ ἡ Μανιάκη, Περικλῆ, μὰ δέσποινα τελεία,
 ὁ κύριός της Πρόξενος μέσα στὴν Ἀδριατική.

Π.— Καὶ τὴν Κορδέλα ἔχασες καὶ τὴν Μαλικοπούλου,
 τὴν Γούση καὶ τὴν Διγενῆ, μὰ καὶ τὴν Βλαχοπούλου.

Φ.— Ἀμὴ τὴν Καλλέργη ποῦ τὴν πᾶς ἄμμε τὴν Καραβέλα.

Φ.— Ἐστριψε τὸ τσερέβλο μου, πάει νὰ μὴδὲ τρέλλα.

Π.— Μὰ κύτταξε προσεκτικὸς ἀπὸ τῆς ἄλλης χώρα
 καὶ τὴν Φεράλδη τὴν μικρὴ, τὴν κόρη τὴν πανδοῦρα.

Φ.— Γὰρ δὲς ἐκεῖ τί γίνεται... καὶ παθαίνει μία.

Π.— Εἰς τὴν Φεράλδη δυστυχῶς ἦλθε λιποθυμία.

Φ.— Φαίνεται πῶς τὴν μάχασαν γὰρ τὴν πολλὴν τῆς χάρι.

Π.— Καὶ τὴν Δακώστα ἔχασες καὶ τὴν Ζιροῦ, Ζαγάρη,
 Μὰ κύτταξε καὶ τὴν Δεμπέ, τοῦ Γάλλου τοῦ Προξένου,
 καὶ πάσας ἀξιώσωμεν λιβαρωτοῦ κι' ἐπαίνου.

Φ.— Θυμήσου ποιαῖς ἔχασαμε καὶ βάλ' εἰς τὴν λίστα.

Π.— Μὲ τοῦτον τὸν κατάλογο θαρρῶ πῶς μὴδὲ νύστα.

Φ.— Νομίζεις πῶς ἐμέθυσα, κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τοῖς κίττω,
 καὶ πάλι κυριῶν ὁστᾶ,
 ποῦ πᾶνε κι' ἔρχονται μ' ἑλπίδα,
 τὸν ὕμνο μας τὸν ἐθνικὸ μὲ κάνουν νὰ ψελλίζω.

Π.— Νὰ καὶ ἕνας Ρῶσος, Φασουλῆ, κοντοὺς μὲ δεκάνα,
 μοῦ λένε πῶς πολέμησε στὸ Πόρι-Ἀρθούρ... κίττω
 ἐν τούτοις ὅμως γρήγορος ἐδῶ κι' ἐκεῖ σάλταρε...

Φ.— Ἰδὸν καὶ ὁ Γεωργῆς Νομικός, σπαθᾶτος ὅπου κίττω,
 καὶ τώρα θὰ πολιτευθῇ κι' αὐτὸς στὴν Σαντοῦρη,
 καὶ μὲ τὸν Βοκοτόπουλο βρῆκε τὴν εὐκαιρία
 καὶ γὰρ τὴν περιφέρειαν τοῦ λείει τὴν εὐρεία.

Π.— Κι' ὁ Μπαλαμπάνωφ ἔρχεται μὲς στοῦ χοροῦ τὸ
 ὁ διπλωμάτης Βούλγαρος, ὁ κι' ἐπιτετραμμένος,
 κι' ἐκ τούτου καταφαίνεται πῶς τῶν Ρωμηῶν τὸ κίττω
 τὰς σχέσεις ἐξωμάλυνε τῆς Βουλγαρίας προσφάτως.

Φ.— Ὅριστε καὶ ὁ Μαθιόπουλος, ὁ Μάνθος δηλονότι,
 κι' ὁ Γεωργῆς ὁ Μελισσηνός...

Π.— Τοὺς βλέπω, πατριῶτες.

Φ.— Νὰ τρεῖς Ἑγγλέζοι κόκκινοι, λὲς κι' ἔχουν κοκκινῶν.

Π.— Μὰ κύτταξε, βρὲ Φασουλῆ, καὶ τὸν Γεωργιάδη,
 Καθηγητὴν τοῦ Πειραιῶς...

Φ.— Κοντὰ μας προχωρεῖ,
 καὶ φαίνεται τὸ φράκο του πῶς τὸν στενογαροῖ.

Π.— Κι' ἡ Πετροπούλου μὲ τὰ ροῦζ ἀπὸ τὸν Φαληρέα.

Φ.— Κι' ὁ Πολιτάρχης, Φαληρεὺς, ποῦ ἔρχεται στὴν παρὰ.

Π.— Νὰ καὶ ὁ γιὰ τὸν Σακόρραφος, πατὴρ στὰ στερεῶν.

Φ.— Νὰ καὶ ὁ Πανλούσης ὁ γιὰ τὸν ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ.

Π.— Κι' ὁ Χρηστοφῆς προσέρχεται ἰλγὰς ματαῖς νὰ φῶν
 πλὴν δὲν τὸν εἶδες πούθεν
 τὸν Ἀγγελο τὸν Βουτσινᾶ.

Φ.— Τὸν εἶδα, Περικλέτο μου, καὶ τοῦλα νὰ σφουρίξω.

Π.— Κύττα καὶ μὰ, βρὲ Φασουλῆ, ποῦ κάνει γὰρ μπλάι.

Φ.— Κι' ἐκεῖνος ὁ φουστανελάς ποῖος εἶναι, Περικλέτο.

Π.— Ὁ Δήμαρχος τῆς Κούλουρης, ποῦ τὸσον ἐκτιμᾶται
 καὶ κάθε χρόνον θὰ τὸν βρῆς στὸν μπάλο νὰ κομπάζει.

Φ.— Ἐλα τώρα, Περικλέτο, ποῦ γὰρ τὸ Σουπὲ φρεῖ,
 τὸν περὶδρομο νὰ φῶς.

Ἀναμίξουν μὲ κυρίαις, μὲ Δραγόνους καὶ μὲ Ὀδύσσειον
 τρῶγε Ρούσσικαις σαλάταις, τρῶγε κόταις, τρῶγε...

Τι φρεῖ καὶ τί σπαλέταις, Περικλέτο μου, κίττω,
 κι' ἔπειτα φωνάζουν ὅλοι πῶς δὲν ἔχομε Σιράτο.

Ἐλα στοῦνε τραχανᾶ
 καὶ τοὺς μπάλους ὅς ἐμνοῦμε,
 κι' ὅλοι μας σὺν Ἀθηνᾶ
 τὸ ποδάρι νὰ κινῶμε.

Τὸ Βασίλειον τοῦ νόμου
 τρέχει τούτους τοὺς καιροὺς...
 πότε καὶ τὸν ἑγγονό μου
 θὰ τὸν βγάλω στὸν χορό;

Νὰ σαμπάνια, νὰ κρασί,
 κάνε πρόποσι καὶ σὺ
 γὰρ τοὺς ἑσπέρους, γὰρ τῆς Δέσχαις, γὰρ τὰ νέα Πρωταῖα
 γὰρ τὰν τιτοσυλλοβόλα καὶ γὰρ τὴν Μακεδονία.

Σὲ χαλάσματα καινούρια κλαίει μαύρη κουκουβάγια...
 Ἑλλήνες μου, φάτε πιτῆτε, κι' ἄς μὴ μείνουν ἀποφάγια.
 Κάνω πρόποσι κι' ἐγὼ γὰρ τὴν Νίκη, γὰρ τὸν Ἀπὸν,
 γὰρ τοὺς μέλλοντας Στρατοὺς καὶ τὸν Κωσταγερανοῦ.
 Γεῖά μας, ζήτω μας, ἐβίβα... ξανακέρνα, παππαῖ...
 ὠχονοὺς καὶ τούμπου τούμπου... καὶ τοῦ χρόνου...